

El trăiește!

Geneza 37.18-20; 45.3-5

David R. Reid

© SoundWords, Online începând de la: 11.04.2019, Actualizat: 11.04.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Geneza 37.18-20; 45.3-5

Geneza 37.18-20: Și Iosif s-a dus după frații săi și i-a găsit în Dotan. Și ei l-au văzut de departe. Și, înainte de a se apropia de ei, au uneltit împotriva lui să-l omoare. Și au zis unul altuia: „Iată, vine făuritorul de vise! Veniți acum dar și să-l omorâm și să-l aruncăm într-una din gropi; și vom zice: o fiară sălbatică l-a mâncat. Și vom vedea ce vor ajunge visele lui“.

Geneza 45.3-5: Și Iuda i-a vorbit, zicând: „Omul acela ne-a spus hotărât, zicând: «Nu-mi veți vedea fața, dacă fratele vostru nu va fi cu voi». Dacă vei trimite pe fratele nostru cu noi, vom coborî și-ți vom cumpăra de mâncare. Dar, dacă nu-l vei trimite, nu vom coborî, pentru că omul acela ne-a zis: «Nu-mi veți vedea fața, dacă fratele vostru nu va fi cu voi»“.

Fundalul

Multe evenimente din Vechiul Testament prezintă învățătura Noului Testament. Ele sunt imagini grăitoare ale adevărului spiritual, care a fost dezvăluit cu venirea lui Hristos. În 1 Corinteni 10.11 citim: „Și toate acestea li se întâmplau ca pilde“. „Toate acestea“ se referă la evenimentele de care a avut parte poporul lui Dumnezeu în Vechiul Testament în timpul lungii lor călătorii din Egipt spre țara făgăduită. Cuvântul „pildă“ este cuvântul grecesc *typos*, care înseamnă de fapt „imagine“. Tipurile vechi-testamentale sunt pentru noi imagini spirituale ale adevărului nou-testamental.

Unul din tipurile cele mai deosebite și mai cunoscute ale Vechiului Testament îl găsim în Numeri 21. În timpul călătoriei copiilor lui Israel prin pustie, Dumnezeu a judecat poporul pentru fărâdelegile lui, prin aceea că a permis șerpilor otrăvitori să intre în tabără și să muște poporul. Când poporul a strigat după eliberare, Dumnezeu a spus lui Moise să facă un șarpe din aramă și să-l înalțe pe o prăjină, pentru ca oricine să-l poată vedea. Când oamenii priveau la șarpele înălțat pe prăjină, pe care Dumnezeu l-a prevăzut pentru eliberarea lor, ei erau vindecați de mușcătura otrăvitoare. Domnul Isus spune în Ioan 3.14: „Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului.“ Domnul Însuși declară categoric șarpele de aramă ca tip sau imagine spirituală a Lui Însuși: înălțat pe cruce și ca mijloc de eliberare pentru aceia care mor de „otrava“ păcatului. Nici un tip vechi-testamental nu este explicat așa de clar cum este șarpele. Având în vedere ce a învățat Domnul nostru pe cei doi ucenici pe drumul spre Emaus, ne putem încrede că în Vechiul Testament sunt multe alte imagini spirituale: „Și, începând de la Moise și de la toți profeții, le-a explicat în toate Scripturile cele despre El“ (Luca 24.27).

Corabia lui Noe este un exemplu pentru un tip vechi-testamental evident referitor la salvare, care nu se găsește în Noul Testament. În zilele lui Noe Dumnezeu a trebuit să judece omenirea pentru păcatele lor, dar cu corabia El a prevăzut o cale de ieșire, pentru ca ei să poată scăpa de sentință. Așa cum în zilele lui Noe a fost numai o singură posibilitate să scape de puhoiul de apă mondial, la fel este numai o singură cale să scapi de judecata mâniei lui Dumnezeu: prin Hristos, adevărata corabie. Așa cum judecata lui Dumnezeu a lăsat să coboare puhoiul de apă peste corabie, la fel a coborât judecata lui Dumnezeu cu privire la

păcat asupra lui Isus Hristos, atunci când El atârna pe cruce. Exact așa cum Noe și familia lui au intrat printr-o singură ușă și au fost salvați prin corabie și în corabie, la fel numai cei care cred în Hristos vor fi salvați și în El vor fi siguri pentru totdeauna. Și așa cum Noe și familia lui au fost aduși după potop într-o lume nouă, la fel și cei care cred în Hristos devin parte a unei creații noi (2 Corinteni 5.17).

Sunt mai multe exemple de tipuri în Vechiul Testament. Eva și Rebeca sunt tipuri pentru Biserică, Avraam și Isaac sunt un tip despre Dumnezeu, Tatăl, respectiv Dumnezeu, Fiul. Bătăliile din cartea Iosua conțin tipuri ale tacticii luptei spirituale. Chivotul, jertfele levitice și împărații David și Solomon ar putea fi interpretați într-un studiu biblic personal ca tipuri despre Hristos.

Desigur trebuie să fim atenți când interpretăm modele: nu ar trebui să exagerăm și în oamenii, evenimentele sau lucrurile Vechiului Testament să descoperim tipuri pe care Dumnezeu nu le-a prevăzut ca atare! Ar trebui însă să fim la fel de precauți să nu trecem cu vederea imaginile divine prevăzute în Vechiul Testament.

Cu toate că scrierile Noului Testament nu scot în mod deosebit în evidență că Iosif ca patriarh al Vechiului Testament este un tip despre Hristos, sunt prea multe paralele între viața lui Iosif și viața Domnului nostru Isus, ca acestea să fie trecute cu vederea. Realmente Ștefan putea arăta aceste paralele în predica lui convingătoare ținută înaintea sanhedrinului conducătorilor iudei: respingerea și trădarea prin frați (fiii lui Israel), înălțarea celui respins și împăcarea definitivă cu Israel (Faptele apostolilor 7.9-13).

Învățătura cuprinsă în aceste pasaje

1. Respingerea lui Iosif de către frații lui este o imagine a respingerii lui Hristos de către Israel

Iosif era subiectul deosebit al dragostei tatălui, deoarece el era fiul mult-așteptat al soției lui iubite Rahela. Iacov l-a onorat mai mult decât pe frații lui și i-a dat o haină deosebit de frumoasă (Geneza 37.3). Dragostea lui Iacov pentru fiul său este o imagine a relației de dragoste unică în felul ei între Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul (care desigur este desăvârșit de liberă de orice urmă a favorizării pământești). În Matei 3.17 Dumnezeu a vorbit din cer și a onorat pe Isus prin cuvintele: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea.” În Ioan 17.24 citim că această dragoste minunată între Tatăl și Fiul a existat deja înainte de întemeierea lumii.

Așa cum frații lui Iosif au reacționat cu ură și invidie față de Iosif (Geneza 37.4), la fel au făcut „frații” lui Isus, națiunea Israel: ei L-au întâmpinat pe Isus cu ură și respingere. „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.11). La fel citim și în Ioan 15.24,25: „Dar acum M-au și văzut și M-au urât, și pe Mine și pe Tatăl Meu. ... M-au urât fără temei” – o împlinire a profeției mesianice din Psalmul 69.4.

Ura și mânia fraților i-a făcut să completeze împotriva lui Iosif, așa cum citim în Geneza 37.20: „Veniți acum dar și să-l omorâm și să-l aruncăm într-una din gropi; și vom zice: o fiară

sălbatică l-a mâncat.” Invidia și ura i-a făcut și pe conducătorii poporului iudeu să completeze împotriva lui Isus. Isus a profetizat complotul lor într-una din parabolele Sale: „Dar viticultorii, văzând pe fiul, au zis între ei: «Acesta este moștenitorul; veniți, să-l omorâm și să luăm în stăpânire moștenirea lui!»” (Citește toată parabola în Matei 21.33-46 și observă în versetul 45 că conducătorii iudei și-au dat seama că Isus vorbea despre ei!) La scurt timp după aceea s-a împlinit profeția parabolei Sale: „Atunci preoții de seamă și bătrânii poporului s-au adunat în curtea palatului marelui preot care se numea Caiafa; și au ținut sfat împreună, ca să-L prindă pe Isus prin viclenie și să-L omoare” (Matei 26.3,4).

În ambele modele Iosif a fost „omorât” de frații lui. Cu toate că intenția lor era să-l omoare imediat (Geneza 37.20), s-au hotărât să câștige ceva bani și să scape de el pentru totdeauna, prin aceea că l-au vândut în sclavie. Ei erau așa de siguri că Iosif dispăruse pentru totdeauna, că au inventat dovada morții lui și au adus acasă la tatăl lor haina lui Iosif înmuiată în sânge.

„Frații” lui Isus au mers chiar mai departe, prin aceea că l-au prins, l-au aruncat în închisoare și l-au omorât. Credeau că au scăpat pentru totdeauna de rivalul lor. În vorbirea lui la Rusalii, adresată poporului iudeu, Petru a spus: „Pe Isus Nazarineanul, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin lucrări de putere și minuni și semne, ... pe Acesta, ..., prin mâna celor nelegiuți, l-ați răstignit și l-ați omorât” (Faptele apostolilor 2.22,23). Așa cum conducătorii iudei au constatat câteva zile mai târziu, Isus nu era dispărut pentru totdeauna! Petru a continuat: „Dumnezeu l-a înviat pe acest Isus, pentru care noi toți suntem martori” (Faptele apostolilor 2.32). Suplimentar el a exclamat: „Să știe deci sigur toată casa lui Israel că Dumnezeu l-a făcut și Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi l-ați răstignit” (Faptele apostolilor 2.36). Cu siguranță înălțarea și glorificarea lui Iosif simbolizează înălțarea și glorificarea lui Hristos.

Se merită să se amintească multe alte paralele între viața lui Isus Hristos și a lui Iosif. Isus Hristos și Iosif au primit o misiune părintească să meargă la frații lor (Geneza 37.12-14; Galateni 4.4). Iosif și Isus au fost amândoi ispășiți la păcat, dar ei nu au păcătuit (Geneza 39.6-12; Luca 4.1-13; 1 Petru 2.21,22). Amândoi au fost învinovați pe nedrept și înjosiți public (Geneza 39.13-19; Marcu 14.53-59; 15.16-21). Iosif și Isus Hristos au suferit fiind singuri în respingerea lor (Geneza 39.20; 40.23; Plângerile lui Ieremia 1.12; Marcu 14.50; Isaia 53.3). Amândoi au fost instrumentul pentru salvarea lumii (Geneza 41.53-57; Ioan 3.16,17). Iosif și Isus Hristos au devenit o binecuvântare pentru păgâni și au primit o mireasă (Geneza 41.1-45; Faptele apostolilor 15.14; Efeseni 5.25-32).

2. Împăcarea lui Iosif cu frații lui simbolizează împăcarea lui Hristos cu Israel

După mulți ani de robie și înțemnițare, Iosif a fost înălțat de Dumnezeu într-o poziție de putere și autoritate. El a fost recunoscut în tot Egiptul și în toată lumea ca domnitor înțelept, care a păzit de înfometare și de moarte pe oricine. În umilirea sa și în înălțarea sa definitivă Iosif este o imagine a lui Isus Hristos. Noi citim despre smerirea și înălțarea Domnului nostru în epistola către Filipeni (Filipeni 2.6-11). Pentru noi Domnul a renunțat temporal de bună voie la gloria Sa (însă El niciodată nu a renunțat la Dumnezeirea Lui!) și a devenit pentru totdeauna Om. Ca slujitor a trăit aici pe pământ o viață de sărăcie și respingere, „care, pentru bucuria pusă

înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și S-a așezat la dreapta Tronului lui Dumnezeu” (Evrei 12.2). În epistola către Filipeni citim: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus” (Filipeni 2.9-11), și într-o zi toți genunchii se vor pleca înaintea Lui și orice limbă va mărturisii că Isus Hristos este Dumnezeu!

După ce Iosif a ajuns la putere în Egipt, frații lui au venit în Egipt să cumpere hrană. Mulți ani frații nu au văzut pe Iosif, dar din cauza strâmtorării și a foametei mari ei au fost constrânși în cele din urmă să vină și să se plece înaintea aceluia pe care ei l-au urât și l-au respins. Iosif s-a făcut cunoscut fraților lui și le-a iertat trădarea, după ce el i-a pus la încercare, ca să vadă dacă inimile lor s-au schimbat între timp (compară cu Geneza 42-45). Din cauza înrudirii cu Iosif și a împăcării cu el, întreaga familie a lui Iosif a ajuns cu vază și în bunăstare în Egipt (Geneza 45.16-18; 47.11,12).

Au trecut mulți ani de când iudeii au respins pe Mesia al lor, însă în ziua de Rusalii Petru a strigat: „Dumnezeu L-a înviat pe acest Isus, pentru care noi toți suntem martori. Fiind deci înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce voi vedeți și auziți. Pentru că David nu s-a suit în ceruri, ci el însuși spune: «Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale». Să știe deci sigur toată casa lui Israel că Dumnezeu L-a făcut și Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit“ (Faptele apostolilor 2.32-36).

Isus Hristos a fost înălțat de Dumnezeu Tatăl: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și l-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn.” (Filipeni 2.9-11).

Domnul nostru Isus a lucrat în anii care au trecut și prin jertfa Sa și moartea Sa suplinitoare pe cruce a adus mulți oameni la Sine. În acest timp Dumnezeu a permis ca poporul iudeu, care a respins pe Mesia al lui, să trebuiască să îndure „foamete”: o perioadă de suferințe grele și necaz. Însă într-o zi Isus, Mesia, Se va revela cu toată claritatea poporului Său Israel (Maleahi 3.1-4). Mulți se vor întoarce spre El și își vor pleca genunchii cu căință și întristare (Zaharia 12.7-14). În ziua aceea El Se va împăca cu „frații” Lui, poporul iudeu, și lor li se va ierta și ei vor fi restabiliți (Zaharia 13.1,2; Osea 2.4-23). În ziua aceea Israel va fi introdus din nou în poziția lui privilegiată înaintea ochilor lui Dumnezeu, deoarece ei s-au întors de la aceia care L-au respins spre aceia care Îl vor primi ca Mesia al lor (Deuteronomul 30.1-10; Romani 11.11; 15.22-31).

Așa cum Iosif s-a împăcat cu frații lui și i-a făcut să aibă parte de prestigiu și bunăstare, la fel Mesia Se va împăca în ziua aceea cu poporul Israel dispus să se căiască – rămășița divină a poporului iudeu. El va așeza „întreg Israelul” în poziția de prestigiu și bunăstare. Timpul lor de despărțire și de suferință se va sfârși și din cauza legăturii lor cu Isus Hristos vor intra într-o poziție de binecuvântare și bucurie. În ziua aceea, când Israel se va căi, se vor împlini toate binecuvântările legământului, care au fost date poporului lui Dumnezeu în Vechiul Testament, și ei vor avea parte de ele (Țefania 3.14-20).

Aplicație practică

Fă cunoscut vestea bună că Isus trăiește! Așa cum frații lui Iosif au adus lui Iacov vestea bună că Iosif era în viață (Geneza 45.26), la fel și noi putem duce vestea la alții că Isus trăiește! Iacov gândea că Iosif a fost omorât și ar fi mort pentru totdeauna, și la fel și astăzi omul mediocru crede că Isus ar fi mort și pentru totdeauna a plecat de la noi, atunci când a fost răstignit și înmormântat. Vestea bună pentru Iacov era, că Iosif trăia și se afla într-o poziție înaltă de putere și autoritate. Același lucru este adevărat și astăzi cu privire la Isus Hristos! Însă Iacov a aflat adevărul despre Iosif abia când i-a fost povestit. Și noi trebuie să avem parte de adevărul, că Isus trăiește. Așa cum Iacov nu a putut crede adevărul până când nu i s-a arătat dovada, la fel și astăzi mulți oameni vor să creadă știrea despre Isus abia după ce sunt convinși prin dovezi. Cunoști tu suficient dovezile învierii lui Isus Hristos, ca să le arăți unuia care nu crede? Dacă nu le cunoști, să ști că sunt multe cărți creștine referitoare la această temă.

Nu te lăsa descurajat, dacă oamenii nu devin imediat credincioși. Spune-le vestea bună și arată-le dovezile. Răspândește Cuvântul! Isus trăiește!

Tradus de la: [Er lebt!](#)

Titlul original: „He’s Alive!”
Sursa: www.growingchristians.org

Traducere: Ion Simionescu